

[Aksel Larsen.]

som ikke synes at være almindelige tale-måder. Dette lovforslag var til første behandling i folketinget den 27. oktober 1948. Ved den lejlighed udtalte mit partis ordfører, det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft, frygt for, at socialdemokratiet og regeringen skulle tabe pusten. Hun udtalte en ganske beskeden frygt for, at man ikke skulle stå fast på de 21 år. Jeg skal tillade mig at erindre den citatglade kirkeminister om, hvad han selv sagde dengang. Det kan læses i folketingstidenden sp. 457-58 — jeg beder om tilladelse til to korte citater. Den højt-ærede minister sagde — sp. 458. —:

„Som det allerede er sagt af andre af ordførerne, bør det ikke være sådan, at fordi der måske endnu er et flertal indenfor venstres rigsdagsgruppe imod 21 års valgretsalder, skal alle de andre partier lade forslaget her falde. Der vil intet rimeligt være i, at vi skal vente, til der eventuelt har fundet et flertals-skifte sted indenfor venstre.“

Undskyld jeg gentager det: der vil intet rimeligt være i, at vi skal vente. Det er ubetinget, det er uden forbehold.

Lige før — aftrykt i sp. 457 — sagde den højtærede minister følgende om det løfte, man havde givet ungdommen om valgret fra 21 år:

„Dette løfte skal ikke bare være mundsvejr. Det skal ikke være sådan, at det er et løfte givet i farens stund eller dog under indtrykket af en lige overstået fare, et løfte, som man i roligere perioder ganske simpelt løber fra. Det ville ikke være smigrende for os, om vi gjorde det. Hvordan skulle vi efter det kunne kræve tillid til andre givne løfter? Det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft behøver aldeles ikke at være angst for, at ministeriet taber pusten. Jeg ved ikke, hvad det ærede medlem bygger sin formodning på, men det ærede medlem kan sove roligt i nat i bevidsthed om, at vi nok skal fortsætte.“

Det var et ubetinget løfte fra den højtærede kirkeminister om, at man skulle ikke tabe pusten, det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft kunne sove roligt, hun behøvede ikke at frygte, at ministeriet i almindelighed og kirkeministeren i særdeleshed skulle svigte løftet om at gennemføre 21 års valgretsalderen nu på de områder, hvor det var muligt.

Anden næstformand (Victor Larsen): Det ærede medlem hr. Hvidberg har ordet for en kort bemærkning.

Hvidberg: Jeg konstaterer altså, at det ærede medlem hr. Erik Appel ikke ville fortælle mig, i hvilken retning det var han tænkte sig, at præsteuddannelsen her i landet skulle ændres. Jeg forstår ikke, hvorfor han overhovedet fremførte den sag, når han ikke ville sige, i hvilken retning hans tanker gik. Jeg vil gerne gøre det ærede medlem opmærksom på, at jeg i og for sig aldeles ikke er ilde berørt over, at denne sag er kommet frem, men jeg er ilde berørt over, at det ærede medlem ikke vil sige mig, hvad han mener, ligesom jeg i det hele taget er ilde berørt over det ærede medlems indsats på mange punkter i udvalget. Hans henvisning til professor Skydsgaard er fuldstændig hen i vejret. Professor Skydsgaard er en nær medarbejder af mig. Vi har i to semestre sammen holdt øvelser over emner, hvor vi også kom ind på præsteuddannelsen, og jeg har aldrig sporet nogen forskel mellem ham og mig, så en henvisning dertil er onsdunst og besynderlig.

Anden næstformand (Victor Larsen): Ordføreren har ordet for en kort bemærkning.

Ordføreren (Alfred Andreassen): Jeg skal ikke forlænge denne debat. Jeg vil blot lige sige, at jeg er sådan set glad for, at udvalgets arbejde er overstået og overstået på en så smuk og god måde, som tilfældet er. Jeg synes, det er, som om der er kommet mere lyst til strid, efter at medlemmerne er kommet udenfor udvalget.

Det er her nævnt, at der skulle være fremkommet forslag om en anden præsteuddannelse, og at jeg skulle have haft med det at gøre. Jeg erindrer kun, at jeg i udvalget har nævnt, at der for de såkaldte fastkørte præster kunne være tale om kursusarbejde o. lign. Jeg husker, at jeg sammenlignede det med lærernes meget store kursusuddannelse og udkastede den tanke, om ikke der var mulighed for, at mange af de præster, som måske lever lidt afsides og kun har ringe kontakt med deres kolleger, gennem et udvidet kursusarbejde kunne komme i forbindelse med mennesker, der kunne sætte flugt i deres tanker.

Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Erik Appel var meget ked af, at der i indledningen til betænkningen stod, at der „ikke er fremkommet andre forslag af værdi“. Det har i alt fald aldrig været min tanke at skrive noget, som kunne sære det ærede medlem. Jeg må dog sige, at den skitse, som det ærede medlem hr. Erik Appel forelagde for udvalget — og det var ikke andet end en skitse —, efter min opfattelse ikke vandt stærkere